

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/181/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201037
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6014201037.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: H. U., narodená dňa XX.XX.XXXX, X., právne zastúpenej: JUDr. Jozef Švarc, advokát, Horná 41, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2014/023107-002/6GM zo dňa 10.06.2014, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/158/2014-35 zo dňa 25.03.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/158/2014-35 zo dňa 25. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobcu žalobkyne, ktorou sa táto domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2014/023107-002/6GM zo dňa 10.06.2014. Daným rozhodnutím krajský súd zároveň zamietol návrh na prerušenie konania a žalobkyňa nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd poznamenal, že v danom prípade žalobkyňa bolo kladené za vinu spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch (zákon č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov).

V prejednávanej veci mal súd za preukázané hrubé správanie žalobkyne voči T. U., ktorého sa dopustila tým, že otvorenou dlaňou pravej ruky udrela T. U. do oblasti tváre, nespôsobilá jej zranenie, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrovanie alebo liečenie PN. K naplneniu skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona postačuje, ak priestupca inej osoby spôsobí drobné ublíženie na zdraví. V priebehu konania pred správnym orgánom sa samotná žalobkyňa

priznala, že sa dopustila skutku, ktorý jej bol kladený za vinu, a to že dňa 08.07.2013 v čase okolo 14.45 hod v Obci Kľak cez pootvorené dvere rodinného domu č. XX udrela T. U. otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti tváre. Ku skutku, ktorý jej je kladený za vinu, sa žalobkyňa priznala vo svojej výpovedi pred správnym orgánom dňa 17.09.2013, ako aj dňa 02.10.2013, keď uviedla, že potom, ako ju T. U. udrela otvorenou dlaňou do oblasti tváre, jej to vrátila. Vo výpovedi zo dňa 02.10.2013 žalobkyňa priznala, že T. U. udrela otvorenou dlaňou ruky do oblasti tváre, čo potvrdila aj dcéra T. U. - Q. U.. Svedkami konfliktu v byte svokrovcov žalobkyne bola T. U., jej dcéra Q. U. a žalobkyňa. Z. U. nebol svedkom konfliktu, ktorý sa odohrával v byte svokrovcov -rodinný dom č. XX v Obci Kľak. Zo správneho spisu sa javí, že iniciátorkou útoku voči manželovi žalobkyne Z. U. bola T. U., na druhej strane ale agresorkou v dome svokrovcov č. XX v Obci Kľak bola žalobkyňa, ktorá sa snažila dostať do bytu svokrovcov, v ktorom sa schovala T. U., prekonala odpor T. U. a jej dcéry Q. U. a v konečnom dôsledku sa do tohto bytu aj dostala. To, že žalobkyňa sa snažila dostať do bytu svokrovcov prekonávaním odporu (vytláčaním dveri), vyplýva aj z výpovede žalobkyne, ďalej z výpovede T. U., ako aj z výpovede Q. U.. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe tvrdila, že neboli v dostatočnom rozsahu skúmané a vyhodnotenú závažné skutočnosti a dôkazy, súdu neboli známe, aké dostatočné dôkazy a skutočnosti mali byť vyhodnotenú, keď žiadne dôkazy ani nové skutočnosti žalobkyňa v žalobe neuviedla. V ďalšom súd odkázal na to, že nebol dostatočne zistený skutkový stav s tým, že žalobkyňa musí konkrétne aj uviesť, v čom bol nedostatočne zistený skutkový stav a aké dôkazy mali byť a neboli vykonané.

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania súd prvého stupňa uviedol, že i napriek tomu, že proti obžalovanému Z. U. sa vedie na Okresnom súde v Žiari nad Hronom trestné konanie pod sp. zn. 1T 102/2014 (v čase rozhodovania správneho súdu toto konanie ešte nebolo ukončenú, rozsudok nebol vynesenu), súd pri rozhodovaní o tomto návrhu dospel k záveru, že nie sú dôvody na prerušenie konania, pretože spáchanie priestupku zo strany žalobkyne bolo v správnom konaní preukázanú, žalobkyňa sa sama priznala k spáchaníu priestupku, spáchanie priestupku bolo dostatočne preukázanú, nebol tu dôvod na prerušenie konania z dôvodu trestného konania voči obžalovanému Z. U.. Správne konanie môže prebiehať bez toho, aby bolo potrebnú čakať na výsledky trestného konania. Okrem toho súd poukázal aj na to, že obžalovaný Z. U. nebol účastníkom priestupkového konania. V čase spáchania priestupku sa mal nachádzať vo svojom dome.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel po preskúmaní veci a postupu správneho orgánu k záveru, že neboli preukázanú skutočnosti, ktoré by mali mať za následok také porušenie práva, že by bolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a na prerušenie konania tak, ako to navrhovala žalobkyňa. Preto súd žalobu žalobkyne zamietol a návrh na prerušenie konania taktiež zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadla žalobkyňa včas podaným odvolaním, v ktorom uviedla stručný opis priebehu správneho konania a konania na súde prvého stupňa. Odvolanie podala z dôvodov podľa § 201 a § 204 O.s.p., nakoľko bola presvedčená o tom, že prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom nevyporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami a dôkazmi vo veci samej, tieto nevyhodnotil v potrebnom rozsahu pre riadne a zákonné rozhodnutie a preto je napadnutý rozsudok nesprávny.

Mala za to, že krajský súd svoj názor o neodôvodnenosti podanej žaloby oprel o to, že nezistil žalobkyňou uplatnenú dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, spočívajúci v nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov rozhodnutia, vychádzajúc z priznania sa žalobkyne zo spáchania priestupku, zároveň ale jej jasné a jednoznačné správanie sa v správnom konaní vyhodnotili rozhodujúce orgány v jej neprospech, a žalobkyňa bola označená za agresorku, na základe nepodložených tvrdení ostatných obvinených. Preto považovala rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný.

Za hlavnú odvolací dôvod uviedla to, že neboli správne úvahy súdu o tom, že v tomto prípade nemožno považovať rozhodnutie správneho orgánu za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, pričom nepreskúmateľnosť odôvodnenia nespôsobujú chyby v tomto odôvodnení. Podľa názoru žalobkyne išlo o také vady konania, že rozhodnutie je založené na neoverených a nepreskúmaných tvrdeniach alebo skutočnostiach, ktoré uviedli ostatní účastníci incidentu, ale tieto neboli v správnom konaní vykonané, a

napriek tomu boli v odôvodnení rozhodnutia jasne označené a akceptované ako nesporné. S týmto vyslovila nesúhlas, pretože ide o postup v rozpore so základnými princípmi práva, teda predložené skutočnosti a dôkazy v jej prospech neboli akceptované, ale naopak dôkazy predložené ostatnými účastníkmi boli vyhodnotené ako pravdivé. V posudzovanom prípade nie je potom dôkazná situácia (skutkové zistenia) založená na jednoznačnom a presvedčivom vyhodnotení dôkazov jednotlivito a v súhrne, keď neboli vykonané všetky dostupné dôkazy na rozhodnutie vo veci, čím mala na mysli vykonanie konfrontácií medzi obvinenými prípadne rekonštrukciu priebehu rozhodujúcich častí kritickej udalosti.

Ďalej vyjadrila nesúhlas s úvahami súdu, pretože krajský súd sa úplne nevysporiadal s tým, čo je podstatou jej žaloby, a teda, že napadla zákonnosť postupu správnych orgánov I. a II. stupňa, resp. že nebolo rovnako postupované v súvislosti s jej osobou a osobou obvinenej T. U.. Zároveň poukázala na tú dôležitú okolnosť, že t. č. prebieha trestné konanie Okresného súdu v Žiari nad Hronom sp. zn. 1T/102/2014, ktoré nie je skončené a kde po vykonaní hlavného pojednávania dňa 11.05.2015 je potrebné ďalším dokazovaním ustáliť skutkové zistenia aj vo vzťahu k parciálnej časti priebehu konfliktu, ktorý sa odohral medzi žalobkyňou a T. U..

Vyslovila názor, že obsah a predmet daného konania súvisí s posudzovaným prípadom, resp. až po právoplatnom skončení tejto veci bude možné spravodlivo a jednoznačne posúdiť konanie žalobkyne, ktoré bolo predmetom správneho konania. Považovala za nevyhnutné opätovne zväziť prerušenie konania do právoplatného skončenia uvedenej trestnej veci.

Na základe uvedeného považovala napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnych skutkových zisteniach, keď v konečnom dôsledku vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhla, aby na podklade odvolania s poukazom na § 205 ods.2 písm. c/ a d/ O.s.p. odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods.1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie. V konečnom dôsledku sa domáhala rozhodnutia podľa jej žalobného petitu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov vyjadril v podaní zo dňa 16.06.2015, v ktorom uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava právneho názoru konštatovaného v napadnutom rozhodnutí žalovaného č.: OU-BB-OOP1-2014/023107-002/6GM zo dňa 10. 06. 2014, ako aj stanoviska uvedeného vo vyjadrení zo dňa 24.09.2014, ktorým žalovaný reagoval na obsah podanej žaloby.

Vo vzťahu k obsahu podaného odvolania vyjadril názor, že žalobkyňa v zásade iba replikuje svoje stanovisko k veci, s ktorým sa už žalovaný v celom rozsahu náležite vysporiadal v napadnutom rozhodnutí, vo vyjadrení k podanej žalobe, tiež vo vyjadrení k návrhu na prerušenie konania zo dňa 02.02.2015, ako aj na pojednávaní konanom dňa 25.03.2015 na krajskom súde.

Vzhľadom na uvedené sa žalovaný stotožnil so záverom, ku ktorému dospel krajský súd v napadnutom rozsudku a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2016 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmavať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa sa dopustila priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že dňa 08.07.2013 v čase okolo 14.45 hod. v obci Kľak, cez pootvorené dvere rodinného domu č. XX udrela T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Kľak č. XXX, okres Žarnovica otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti tváre, avšak jej nespôsobila zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie, liečenie alebo PN.

Rozhodnutím č. OU-ZH-OVVS-AA/2014/00372,00373,00374 2013/760,761,762/STL zo dňa 07.01.2014 prvostupňový správny orgán uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch a v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch a s

poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch jej zaň uložil sankciu vo forme pokarhania.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie v bode II. výrokovej časti (týkajúcej sa žalobkyne) konštatoval, že po preskúmaní spisového materiálu sa odvolací orgán vzhľadom na to, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia v bode II. výrokovej časti a nepredložila prvostupňovému správne orgánu, ako ani odvolaciemu orgánu žiadne nové dôkazy, stotožnil s právnym názorom prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne voči preskúmanému rozhodnutiu žalovaného s konštatovaním, že po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že zo strany správnych orgánov nedošlo k takému porušeniu zákona, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobkyňa sa priestupku dopustila tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi s poukazom na skutočnosť, že sama žalobkyňa svoju vinu, za konanie, za ktoré jej bola vina kladená priznala, a to hneď dvakrát - vo výpovedi pred správnym orgánom dňa 17.09.2013 a dňa 02.10.2013. Uvedené vyplýva aj zo svedeckých výpovedí T. U. a Q. U.. Niet pochybností o tom, že okrem neskoršieho poukazovania na prebiehajúce trestné konanie Okresného súdu v Žiari nad Hronom sp. zn. 1T/102/2014, v ktorom sa mala riešiť otázka, ktorá by mala mať z hľadiska dôkazných skutočností zásadný význam pre rozhodnutie súdu prvého stupňa, žalobkyňa nepredložila dôkaz, ktorý by spochybňoval jej vinu.

Odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že v prerokúvanom prípade ani len výpoveď žalobkyne pred správnym orgánom, v ktorej by výslovne popierala svoju vinu, nestála proti dôkazným prostriedkom obsiahnutým v spisovom materiáli, ktoré v zásade neboli spochybnené. Odvolací súd nepovažoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní za dôvodné, naopak považoval ich predovšetkým za účelové v snahe zbaviť sa zodpovednosti za jej protiprávne konanie, ktoré mal vychádzať z pripojeného spisového materiálu za spoľahlivo zistené.

Správne orgány, a teda aj žalovaný, správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že žalobkyňa sa svojím konaním dopustila priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

Odvolací súd má zato, že krajský súd dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i jemu predchádzajúceho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne.

Nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými relevantnými žalobnými námietkami, ktoré sú vo svojej podstate zhodné s námietkami odvolacími a dospel k správne názoru,

že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jej odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobkyne nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni vzhľadom na jej neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.